

Sygnatura akt I C 176/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Puchalska

Protokolant: sekr. D. S.

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwoty:

- a) 732,00 zł (siedemset trzydzieści dwa złote) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 10 września 2017 roku do dnia zapłaty,
- b) 317,00 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 176/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w W. wniósł pozew o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 732 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu.

Od wydanego w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana, który wniosła o oddalenie powództwa, kwestionując istnienie roszczenia.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód (...) Sp. z o.o. w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych przez internet. W dniu 22 stycznia 2015 r. pozwana A. S. zarejestrowała się na portalu internetowym powoda wnosząc opłatę rejestracyjną 0,01 zł. W dniu 10 sierpnia 2017 r. pozwana z zarejestrowanego konta na portalu powoda złożyła wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 600 zł. Pozwana, akceptując warunki udzielania przez powoda pożyczek, zobowiązała się do zwrotu kwoty 732 zł do dnia 09 września 2017 r. W dniu 10 sierpnia 2018 r. powód przekazał na rachunek bankowy pozwanej kwotę 600 zł. przesłał także na maila pozwanej treść umowy, jej warunki i formularze. (dowód: umowa pożyczki wraz z warunkami k. 13-17, akceptacja warunków udzielania pożyczek k. 19, potwierdzenie przelewu k. 20, informacje mailowe k. 44-46)

Pozwana nie wywiązywała się z przyjętego zobowiązania i nie zwróciła powodowi należności z tytułu udzielonej pożyczki. Powód wezwał pozwaną do zwrotu należności wyznaczając termin, który upłynął bezskutecznie. (bezsporne)

Ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd dokonał na podstawie twierdzeń powoda i przedstawionych przez niego dowodów uznając je za wiarygodne, logiczne i spójne. Wbrew twierdzeniom pozwanej złożone przez powoda dowody w postaci wydruków z rachunków bankowych, formularze umowy i jej załączników oraz wydruki wiadomości mailowych są dokumentami w rozumieniu art. 77³ k.c., gdyż są nośnikiem informacji umożliwiającym zapoznanie się z ich treścią, nadto pozwalają na ustalenie ich wystawców, zatem stosownie do art. 243¹ k.p.c. stosuje się do nich przepisy o dowodzie z dokumentów.

W ocenie Sądu dowody te są wiarygodne, zawierają informacje dotyczące danych osobowych pozwanej, którym pozwana nie zaprzecza oraz dane pozwalające na identyfikację powoda. W sposób logiczny wynika z nich, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki, otrzymała od powoda kwotę 600 zł, natomiast nie zwróciła umówionej kwoty 732 zł.

Z treści przedstawionego przez powoda dowodu w postaci dokumentu przelewu na rachunek pozwanej kwoty 600 zł wyraźnie zawarcie przez strony pożyczki, wysokość udzielonej kwoty, wysokość należności do zwrotu oraz termin zwrotu pożyczki. Z kolei dokument w postaci wyciągu z rachunku bankowego wskazuje na zaakceptowanie przez pozwaną warunków udzielania pożyczek przez powoda. Ponieważ wystawcami obu tych dokumentów są podmioty inne niż strony umowy zatem jeżeli pozwana zaprzecza ich prawdziwości, to powinna to udowodnić zgodnie z art. 253 k.p.c.

Pozwana tymczasem poza konsekwentnym zaprzeczaniem istnieniu zobowiązania nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych, które niweczyłyby dowody powoda, zaś jej twierdzenia uznać należy za niewiarygodne i nieprzekonujące. Pozwana nie odniosła się w żaden sposób do twierdzeń powoda dotyczących rejestracji swojego konta na portalu powoda, zaprzeczyła jedynie otrzymaniu kwoty 600 zł, a wezwana do stawiennictwa na rozprawę celem przesłuchania nie zastosowała się do wezwania Sądu, czym pozbawiła się prawa do wyjaśnienia faktów, którym zaprzecza.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych wynika, że strony zawarły w formie elektronicznej umowę pożyczki. Powód udowodnił bowiem, że pozwana złożyła w postaci elektronicznej oświadczenie woli zawarcia umowy pożyczki i zaakceptowała jej warunki. Zgodnie bowiem z treścią art. 61 § 2 k.c. oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.

Zawarcie umowy między stronami nastąpiło w najczęściej spotykanej formie komunikacji elektronicznej to jest poprzez pocztę elektroniczną (e-mail). Oświadczenie woli przesłane za pomocą poczty elektronicznej uważa się za złożone z chwilą, gdy wiadomość zostanie zapisana na serwerze adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jej treścią (wejścia do systemu informatycznego prowadzonego i kontrolowanego przez odbiorcę oraz zarejestrowania na nim odpowiednich danych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.12.2003 r., V CZ 127/03, OSNC 2005, Nr 1, poz. 12). Nie jest konieczne, aby wiadomość została zapisana na komputerze adresata. Istotne jest natomiast, kiedy adresat mógł się z nią zapoznać.

Jak wynika z okoliczności sprawy pozwana zaakceptowała warunki umowy, których treść udostępniona elektronicznie przeniesiona została następnie na nośnik w postaci dokumentów w formie pisemnej przedstawionych przez powoda. Treść tych dokumentów jest czytelna i zrozumiała.

Główne obowiązki stron umowy pożyczki wynikają z przepisu art. 720 k.c., zgodnie z którym dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ustawodawca pozostawił stronom swobodę w ustaleniu, czy umowa pożyczki będzie odpłatna, czy też nie. W przypadku pożyczek pieniężnych odpłatność wiąże się najczęściej z obowiązkiem zapłaty odsetek umownych (art. 359 k.c.), bądź jak w przypadku niniejszej umowy, prowizji za jej udzielenie.

W niniejszej sprawie pożyczkodawcą był podmiot profesjonalnie zajmujący się udzielaniem pożyczek pieniężnych, którego działalność opiera się na osiąganiu zysku z udzielania konsumentom pożyczek odpłatnych. W odniesieniu do tego rodzaju umów pożyczek zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.).

Kwota jakiej zapłaty domaga się powód obejmuje nieuiszczoną należność główną w wysokości 732 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 września 2017 r.

Zgromadzone w sprawie dowody złożone przez powoda potwierdzają fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki i jej niewykonania przez pozwaną. Świadczą też o spełnieniu przez pożyczkodawcę wymogów formalnych umowy określonych w rozdziale 3 cytowanej ustawy o kredycie konsumenckim, w szczególności art. 29 i 30. Dodatkowe koszty obok należności głównej tj. odsetki karne mają swoją podstawę w zawartej przez strony umowie i są skutkiem nieterminowej spłaty pożyczki przez pozwaną. Wysokość tych odsetek jest zgodna z przepisami k.c. - art. 481 § 1 i 2 k.c., zaś termin ich wymagalności wynika z umowy.

Wobec powyższego powództwo wytoczone przez powoda Sąd uznał za uzasadnione i na podstawie cytowanych wyżej przepisów prawa zasądził należność wskazaną w sentencji wyroku.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Obejmują one uiszczone przez powoda opłatę sądową w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa prawnego pełnomocnika wraz z opłatą skarbową w kwocie 287 zł.